

Igor Wójcik

MECHABIOTÝLI

• 5. 9. – 13. 10. 2014 •

Igor WÓJCIK se narodil se v roce 1968 ve Štětíně, Polsko.

Vystudoval Akademii výtvarných umění E. Gepperta ve Vratislavi (Wrocławu), 2003. Tvoří v oblasti skla, fotografie, instalací, filmu, malířství, sochařství, grafiky a hudby. Začátkem 90. let 20. stol. byl členem uměleckých skupin: Kolotoč, Oddělení plastických operací a Lovci perel z reki Odry.

Je tvůrcem umělecké koncepce Jevové umění a cyklů prezentací s názvem: Mechabiotýli (od roku 1992), Postindustrialium (od 1994) a Místo výběru (od 1998).

Bydlí a pracuje ve Wrocławu. Od roku 2012 je majitelem Galerie Aktuálního Umění ve Wrocławu.

Zúčastnil se více než 100 skupinových výstav a instaloval 15 individuálních výstav: v Polsku, na Slovensku, v Německu, České republice, Itálii, USA a Kanadě.

Igor Wójcik – Mechabiotyli

Výstava Mechabiotyli je čtvrtou výstavou, uzavírající cyklus z díla polských umělců působících ve Wroclawi. Po fotografovi A. Figurovi, malířích M. W. Kuczmovi a Piotru Błażejowském je to výstavu obrazů Igora Wójcika.

Příbuznost polského a českého jazyka umožnila bez problému přenést do češtiny název této výstavy, což je dobře, protože název je veskrze poetický. A co si pod názvem Mechabiotyl představit je vám nyní jistě naprosto jasné.

Je to nový biologický druh stvořený malířem. Odkazuje nás k surrealistické imaginaci, probouzí náš smysl pro tajemno, má ale také rysy lyrické abstrakce, i když se nepohybuje v oblasti nezobrazujícího malířství. Nalezneme u něj kontext s moderními klasiky jako je Max Ernst a Joan Miró. Všechno je však vždy a znovu jinak. Autor nás zavádí do světa, který je třeba blízký sci-fi, můžeme se

jen dohadovat o tom, zda nám jsou vytvořená stvoření přátelská nebo mají-li jiné úmysly. Dokonce ani nemůžeme určit jejich reálnou velikost. Všechno si lze jen domýšlet. Je tedy na divákovi nebo lépe řečeno návštěvníkovi výstavy, aby našel svou vlastní interpretaci sdělení umělce, který hraje intelektuální hru s konvencemi a pokládá sám sobě i divákům otázky, na které nejsou jednoznačné odpovědi.

Zde vystavený soubor je ale doplněn také dvěma obrazy z cyklu POSTINDUSTRIMUM. Ty jsou, jak sám název cyklu napovídá, tématicky jiné. Na výstavě však nepůsobí nijak rušivě naopak, vytvářejí určitý kontrast k MECHABIOTÝLŮM. Jsou to osobité geometrické abstrakce, svět tvrdých a čistě řezaných tvarů odkazujících ke konstruktivistickému řádu. Oba obrazy z cyklu Postindustriium jsou však jen zdánlivě abstraktní plátna. Obě témata totiž spojuje nejen jednotný malířský rukopis, ale i fantastická atmosféra zaniklého industriálního světa s novými tvory Mechabiotýly – možná mutanty, ale možná také Stalkery Andreje Tarkovského, kteří nás postindustriálním světem mohou provázet. POSTINDUSTRIMUM

Ize ale také vnímat jako pomníky industriální civilizaci, která zaniká a proměňuje se v civilizaci komunikačně computerovou. Podobně jako na fotografiích manželů Becherových jsou na Igorových obrazech industriální objekty zobrazeny jako chrámy industriální éry. Stříbrná barva je tu kontrastem k šedi a zašlosti a dodává objektům někdejší lesk a vznešenost.

Tolik k výstavě. Závěrem však nemohu nepřipomenout další souvislosti, které předcházely výstavám polských umělců v Galerii FONS. Vztah mezi Poláky a Čechy je velmi zvláštní, vzájemně si jsme docela jazykově blízcí, nemáme problém se dorozumět, a přesto si nemyslím, že je to tak idylické jak by se zdálo. Pokaždé když navštívím Polsko se svými přáteli, zakrátko zpytujeme svědomí, jestli i Poláci jsou přijímáni v Čechách tak vřele a s takovou informovaností o jejich situaci jako my v Polsku. Dokonce v tomto smyslu pociťuji jakýsi dluh na naší straně, který se snažím za sebe vyrovnat třeba alespoň těmito výstavami.

Polsko - české kulturní vztahy jsou letité. O tom by vám mohl jistě podat obšírné svědectví právě Igor Wójcik, který se v roce 1989 ještě před 17. listopadem výrazně angažoval v Polsko – České solidaritě a připravoval spolu s Miroslawem Jašinským a dalšími protagonisty z české strany výstavu Českého nezávislého umění ve Wroclawi. Ta, jak známo, nebyla na území Polska našimi komunistickými orgány vůbec vpuštěna. Byly vystaveny jen prázdné rámy se jmény autorů, kteří měli vystavovat. I přes tento incident se však ve Wroclawi uskutečnilo první svobodné setkání Čechů žijících v tehdy komunistickém područí s těmi, kteří přijeli do Polska z míst svých exilů.

Při dvacetiletém výročí, v roce 2009, byla pak výstava ve Wroclawi uspořádána znovu pod názvem ZABAVENO – ZAREKWIROWANO. Tentokrát již ve svobodných poměrech, doprovobená výpravným katalogem s krásnými doprovodnými texty.

A to jsou možná stále naše české dluhy Polsku.

Jan Adamec